Nr. 20 Miercuri 8 Mai 1940 ANUL XVI Exemplarul Lei 5

UNIVERSUL COPIILOR

Redacția și administrația: București I Str. Brezoianu, 23 — 25 Tefefou 3.30.10

Director și Ad-tor delegat: STELIAN POPESCU
Inscrisă sub. Nr. 164 Trib. Ilfov

Redactor-responsabil: N. BATZARIA (Moș Nae)
Telefon 3.30.10

Prețul abonamentelor: Lei 220 — 12 luni; Lei 120 — 6 luni; In străinătate preț dublu

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază

Două blestemății noui de ale lui Știrbilă

Am uitat până acum să spun că Știrbilă al nostru, care se ține numai de blestemății, are și el un talent: știe să deseneze foarte bine. Mai ales, se pricepe de minune să deseneze animale și caricaturi. Ce folos însă că și acest talent era întrebuințat de el numai pentru farse și răutăți!

Să povestesc două fapte noui.

De vreo șase luni de zile, Știrbilă locuia cu părinții săi într'un apartament dintr'o casă, care avea mai multe etaje. Jos, la intrare, locuia portarul cu soția sa, amândoi bătrâni și care, din pricina bătrâneților, aveau vederea cam scurtă. In afară de aceasta, portarul nu putea suferi câinii și mai cu seamă un cățel, care venea în toate zilele din vecini și aducea oase, pe care le mânca la poarta casei.

Știind aceasta, Știrbilă își zise: „Este aici rost de o păcăleală!" Pândi, așa dar, o oră când portarul era plecat în oraș și se apucă să deseneze pe peretele de lângă poartă chipul câinelui din vecini. După ce-l desenă cu cerneală, îl coloră frumos, căutând să-l facă să semene cât mai bine cu câinele adevărat. Ba chiar îi desenă și un os în gură.

Nu trecuse la mijloc nici o jumătate de oră, că portarul se înapoie din oraș. Când se apropia de casă, putu deslusi dela oarecare depărtare ceva ce semăna cu câinele din vecini, câine pe care nu-l putea suferi.

„Marș, javră!" strigă el cât putu mai tare. Câinele însă stătea nemișcat cu osul în gură. „Marș, marș, javră spurcată!" strigă el și mai tare.

Câinele parcă asurzise cu desăvârșire sau parcă prinsese un curaj așa de mare, că nici nu vroia să știe de strigătele și amenințările portarului. Văzând aceasta, portarul se făcu foc de mânie. „Stai că-ți arăt eu, poataie afurisită!" strigă el pentru a treia oară.

Nu mai zise nimic, ci se repezi la câine — adică, noi știm că nu era decât chipul desenat al câinelui — și îi trase o puternică lovitură de picior în burtă. Abia atunci înțelese portarul păcăleala. Și nu numai o înțelese, ci o simți foarte dureros pentru dânsul.

In adevăr, isbind cu toată puterea în zid, se lovi foarte rău la picior. Ceva mai mult: alunecă și căzu cu nasul drept în zid. Din această căzătură se alese cu nasul umflat și plin de sânge. In același timp, auzi râsete, venind dela o fereastră a unui etaj de sus. Râdea Știrbilă, mulțumit că păcăleala îi isbutise așa de bine. Dar portarul îl văzu și înțelese că Știrbilă îl păcălise.

„Ai să mi-o plătești!" îi strigă el. Și adevărul este că s'a ținut de cuvânt chiar în după amiaza aceleiași zile, când Știrbilă se dase jos, ca să meargă în oraș. Portarul i-a pus o mână în guler, pe când cu mâna cealaltă l-a scuturat bine cu măturoiul.

Așa cum s'a întâmplat și în alte dăți, nici de rândul acesta „scuturatul" portarului nu i-a servit lui Știrbilă ca învățătură de minte. Chiar a doua zi, s'a gândit să-i facă portăresei, adică soției portarului, o păcăleală.

Știa că portăreasa, despre care am spus că era o femeie înaintată în vârstă, era de felul ei fricoasă. Se spunea chiar că are vedenii și că se trezește noaptea speriată și țipând.

Fiindcă știa toate acestea, Știrbilă își făcu planul cum să o păcălească și să o sperie. Sculându-se dimineața de vreme, desenă pe peretele din partea de sus a scării dinlăuntru un cap de om, silindu-se să-l facă așa, încât să arate cât mai groaznic la vedere. Il făcu cu ochii mari și sgâiți și cu o gură care rânjea. După această isprava, el, ducându-și mai întâiu în cameră culorile și creioanele cu care făcuse desenul, coborî scara și merse jos la poartă. Vroia să pândească de acolo pe portăreasă și să vadă cum va isbuti păcăleala, ce pusese la cale.

N'a fost nevoie să aștepte mult. In ziua aceea, portăreasa vroia să văruiască tot peretele dela scară, de sus până jos. Ieși, prin urmare, din odaia ei și ținând într'o mână o găleată plină cu var stins, urcă încet și anevoie treptele scării. Le urca oftând și își vorbea singură, zicându-și: „Uf, că multe mai sunt! Și nu mai știu nici eu ce am, că dela o vreme încoace obosesc repede", pentru ca după puțin să-și zică: „Poate că e din pricina bătrâneții".

In sfârșit, tot oftând, vorbindu-și singură și oprindu-se la fiecare patru, cinci trepte, putu să ajungă până la capătul de sus al scării. Din colțul de jos, unde se pitulase, ca să nu fie văzut, Știrbilă o urmărea cu privirile.

Biata portăreasă! Când a văzut acel cap de om desenat de Știrbilă și așa de groaznic la înfățișare, dete un țipăt, care se auzi în toate apartamentele. Multe uși se deschiseră și mulți chiriași, treziți din somn de acest țipăt, ieșiră pe la uși desculți și în picioare goale, voind să vadă ce se întâmplase.

Știți ce au văzut? Au văzut mai întâiu, că portăreasa leșinase de spaimă. Dar cam tot în același timp au mai văzut ceva: au văzut găleata de var în capul lui Știrbilă.

In adevăr, când a văzut acea pocitanie de cap, portăreasa scăpase din mână găleata plină cu var stins. Rostogolindu-se, s'a întâmplat să nimerească drept în capul lui Știrbilă și să-i intre până la umeri.

Aceasta înseamnă că Știrbilă și-a primit îndată pedeapsa ce i se cuvenea, dar nu înseamnă că i-ar fi folosit să se cumințească.

ION VÂNTEA

Tariful de publicitate al REVISTEI „UNIVERSUL COPIILOR"

(CATEGORIA V) Linia corp 5

Dela 10 — 1000 linii	Lei 7
Dela 1000 linii în sus	„ 6
Anunțurile colecturilor de loterii	„ 8
Bilanțuri, convocări, notificări, etc.	„ 15
Ştiri artistice, judiciare, şcolare	„ 10
Informațiuni comerciale minimum 5 linii	„ 12
Informațiuni financiare minimum 5 linii	„ 12
Informațiuni colectori de loterii	„ 10
Informațiuni loteriei de Stat	„ 10